

[Lissa Mathiasen]

opnå beboerindskudslån, som findes i relation til den almennyttige sektor, også overføres i forhold til anvisningsretten til de private udlejningsboliger.

Desuden lægges der i forslaget op til, at der kan udbetales en vis godtgørelse til udlejerne for at indgå disse aftaler. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi i Socialdemokratiet beklager, at det har været nødvendigt at give den godtgørelse for at få de private udlejere med; men det er åbenbart nødvendigt, og det accepterer vi. Vi håber så til gengæld, at vi med den ordning, der her er skitseret, og med det samlede udspil, der foreligger fra regeringens byudvalgs side, meget hurtigt vil se nogle resultater, som vender udviklingen i en positiv retning.

Som sagt er vi glade for regeringens hurtige handling omkring disse spørgsmål, og vi kan støtte det fremsatte lovforslag.

Pernille Sams (KF):

Der er flere elementer i dette lovforslag, som får advarselslamperne til at blinke hos os.

For det første ligner det et første skridt mod en egentlig obligatorisk kommunal anvisningsret i privat udlejningsbyggeri. Det ved jeg godt at regeringen vil afvise i dag, og jeg medgiver også, at som dette lovforslag er udformet, er frivilligheden reel nok både for de private udlejere og for kommunalbestyrelserne. Men med regeringens ideologiske sympatier, som jo også kom til udtryk i fru Lissa Mathiasens tale, kunne man sagtens få den tanke, at dette i virkeligheden kun er første skridt i en længere proces, og at det, når først dette her er gennemført, vil få det næste skridt til at se mindre vidtgående ud. Det kan altså misbruges til at være første skridt på en glidebane – den så berømte salamimetode.

Det andet, vi frygter, er, at det i virkeligheden er et led i regeringens ønske om at lægge flere opgaver, herunder flygtninge- og integrationsproblemer, over på kommunernes skuldre. Det kunne i så fald nemt gå sådan, at regeringen fik presset så store økonomiske byrder over på kommunerne, at regeringens skattereform og dens skatteløfter til befolkningen også ville blive undergravet ad denne vej, idet kommunerne dermed kunne blive nødt til at hæve skatterne. Det er nu engang det samlede skattetryk, som det er afgørende at holde nede.

Begge de to forbehold, som jeg har nævnt her, er helt reelle, og vi kan på forhånd oplyse, at vi vil være meget på vagt, hvis regeringen tager disse videre skridt.

Som lovforslaget nu ligger her på Folketingets bord, må vi imidlertid erkende, at det er baseret på 100 pct. frivillighed, og derfor vil vi heller ikke modsætte os det; men det er kun, fordi det er 100 pct. frivilligt, og fordi det respekterer den private ejendomsret fuldt ud.

I øvrigt må man sige, at lovforslaget er en fantastisk studie i, hvordan man i Boligministeriet kan få en ellers ret enkel problemstilling omkring en frivillig adgang, som to parter nu får til at indgå en aftale, til at blive et ud over enhver rimelighed overreguleret, detailreguleret og kompliceret lovgivnings sæt.

Bodil Thrane (V):

Det seneste halve års tid har boligministeren med jævne mellemrum optrådt i pressen med tanker om, at den private udlejningssektor burde påtage sig et medansvar for en bedre fordeling af lejere, forstået på den måde, at det offentliges forpligtigelse til at anvise boliger til folk ikke alene burde løses gennem de almennyttige boligselskaber, men også ved, at det offentlige kunne få råderet over den private udlejningssektor i et eller andet omfang. Det er Venstre imod og har været det hele tiden.

Det offentlige har i forvejen alt for stor indflydelse og råderet over den private udlejningssektor, hvilket da også er dokumenteret i bemærkningerne i lovforslaget, side 5, hvor der står:

»Da det gennemsnitlige lejeniveau i private boliger er lavere end i den almennyttige boligsektor, vil lovforslaget medføre offentlige mindredrifter.«

Det er selvfølgelig ikke i sig selv det, der står, men hvorfor er det gennemsnitlige huslejeniveau lavere i den private sektor end i den almennyttige? Det er, fordi man i årevis har reguleret den private udlejningssektor.

Så langt så godt. Boligministeren har derfor fundet en model for anvisningsret i den private sektor, der bygger på frivillighed. Det lyder naturligvis mere tilforladeligt. Man kan da også sige, at med de fem år, som der er lagt op til at kommunerne kan købe anvisningsret i, kan de private udlejere jo bare sige nej, hvis prisen ikke er høj nok.